

med ophævelsen af reglerne om disse særlige foranstaltninger umiddelbart omfattes af de allerede eksisterende almene tilbud i bistandslovens afsnit om de enkelte former for bistand.

Der gennemførtes derfor som udgangspunkt kun ændringer i bistandsloven i det omfang, der er behov for specialbistand til personer med vidtgående fysiske eller psysiske handicap, eller hvor ansvaret for den fornødne bistand placeres hos en anden myndighed end den, der har ansvaret for de almene tilbud.

Loven anvender således betegnelsen person med vidtgående fysisk eller psykisk handicap, hvilket udtryk omfatter de personer, som tidligere har været omfattet af lovgivningens bestemmelser om særforborg, dvs. åndssvage, epileptikere, vanføre, talelidende, blinde og svagsynede samt døve og tunghøre. Hertil kommer personer med psykiatriske lidelser, som i henhold til tidligere lovgivning også henhørte under særforborgsbegrebet.

Det er endvidere *udgangspunktet*, at der *ikke sker ændringer vedrørende ydelsesternes indhold*. Det skal dog nævnes, at med loven ophæves adgangen til at tvangsanbringe voksne åndssvage efter den sociale lovgivning. Endvidere indføres regler om forældrebetaling for børns ophold i specialdaginstitution.

Herudover gennemførtes forskellige redaktionelle ændringer som følge af særforborgens ophævelse som begreb. På baggrund af erfaringerne efter bistandslovens ikrafttræden gennemførtes yderligere enkelte ændringer, som har sammenhæng med særforborgens udlægning.

I § 1 er ved en ændring af *bistandslovens § 29 præciseret, at amtskommunen er forpligtet til at videreføre den specialrådgivning*, som hidtil har stået til rådighed for kommunerne fra særforborgen eller er ydet direkte til klienterne og deres familier fra særforborgens institutioner. Dog forudsættes særlige konsulenter for åndssvage og andre særlig svagtbegavede og de eksisterende konsulentordninger for blinde, døve, tunghøre og vanføre placeret i statslig regie.